

Jumalan mission jakaminen

”Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toinen toistanne. Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne.” (Joh. 13:34, 35.)

Avaintekstit:

1. Moos. 18;
Jaak. 5:16;
Room. 8:34;
Hepr. 7:25;
1. Moos. 19:1–29;
1. Moos. 12:1–9.

Heti alusta lähtien Abraham halusi, että Jumala käyttäisi häntä missiossaan. Tämä totuus voidaan nähdä esimerkiksi 1. Mooseksen kirjan luvussa 18, jossa Jumala varoitti häntä siitä, mitä Sodomalle ja Gomorralle tapahtuisi. ”Ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille.” (Amos 3:7.) Sodomian ja Gomorran kertomuksessa Jumalan profeettana on Abraham.

Päivän helteisimmällä hetkellä Abraham oli lepäämässä, kun hän näki kolme matkamiestä. ”Aabraham oli pitänyt vieraitaan vain väsyneinä matkamiehinä huomaamatta lainkaan, että hän olisi voinut kumartaen palvoakin yhtä heistä syyllistymättä syntyin.” (1AO 122.)

Abraham pääsi kuitenkin pian osallistumaan henkilökohtaisesti Jumalan mission. Kuten tästä luvusta käy ilmi, hänen osanaan oli rukoilla Sodomian ja Gomorran asukkaiden puolesta. Toisin sanoen hän halusi nähdä, voisivatko nämä ihmiset jollakin tavalla itsestään huolimatta pelastua. Tietyissä mielessä voidaan ajatella, että jos lähetystyössä ei ole nimenomaan kysymys tästä, niin mistä sitten?

Tämä luku paljastaa Abrahamin kolme suurta hengellistä ominaisuutta: vieraanvaraisuus, rakkaus ja rukous. Nämä ovat ominaisuuksia, jotka voivat auttaa suuresti myös lähetystyössä.

28.10. Kansainvälinen luomakunnan päivä
Tämä tutkistelu on sapatiksi 28.10.2023

VIERAANVA- RAISUUDEN LAHJA

Lue 1. Moos. 18:1-15. Mitä vieraanvaraisuuden elementtejä löytyy Abrahamin tavasta kohdata matkamiehet?

Abraham istui telttansa ovella päivän ollessa kuumimmillaan. Tällainen oli epätavallista. Kesällä kaikki etsivät yleensä varjoa ja raikasta tuulta. Mutta kenties Abraham kesti päivän kuumuutta auttaakseen niitä, jotka saattaisivat kulkea ohi?

Telttansa ovelta hän näki kolme matkamiestä. On hyvin todennäköistä, että hänellä oli tapana osoittaa vieraanvaraisuutta muukalaisille. Siksi kohtaamisen aloite tulee Abrahamin puolelta: tekstissä kerrotaan, että hän juoksi teltan ovelta heitä vastaan. Toisin sanoen (ja tämä on tärkeä seikka): Abraham teki aloitteen tavatakseen heidät jo ennen kuin he tulivat hänen luokseen.

”Saanko tuoda teille vähän vettä, jotta voitte pestä jalkanne ja levähtää puun varjossa? Minä haen hiukan syötävää, niin että voitte virkistäytyä ennen kuin jatkatte matkaanne. Levähtääksenne te varmaan poikkesitte minun, palvelijanne luo.” (1. Moos. 18:4, 5.)

Abraham oli tietoinen tehtävästään, joka oli jakaa kaikille tietoa Herrasta maailmassa, joka oli pakanuuden, epäjumalanpalveluksen ja polyteismin vallassa. Kuten tästä tapauksesta voimme nähdä, Abrahamin ensisijainen tapa täyttää tehtävänsä oli muukalaisille osoitettu vieraanvaraisuus. Nämä muukalaiset näyttivät ilmestyvän paikalle täysin yllättäen.

Abrahamin suureen talouteen ”kuului enemmän kuin tuhat henkeä – monet heistä perheen päämiehiä ja useat vasta hilljattain pakanuudesta kääntyneitä. Sellainen talous vaati lujaa kättä ja päättäväistä johtoa. Heikot ja horjuvat menetelmät eivät olisi riittäneet. – Aabrahamin vaikutus ulottui hänen oman talutensa ulkopuolellekin. Mihin hyvänsä hän pystytti telttansa, sen viereen hän rakensi myös alttarin uhraamista ja jumalanpalvelusta varten. Kun teltta siirrettiin muualle, alttari jäi paikoilleen. Moni vaeltava kanaaniilainen, joka oli oppinut tuntemaan Jumalan hänen palvelijansa Aabrahamin kautta, pysähtyi alttarin luo uhraamaan Jumalalle.” (EK 176.)

Alusta alkaen Abraham ymmärsi, että Jumala oli kutsunut hänet lähetystyöhön. Hän tiesi, ettei häntä ollut kutsuttu luvattuun maahan lomalle, vaan olemaan siunauksena ympärillään oleville ihmisille, ja hänen siemenensä kautta, koko maailmalle.

ABRAHAMIN RAKKAUS KAIKKIA KOHTAAN

Lue 1. Moos. 18:16-33. Miten Abraham harjoitti rakkautta kaikkia kohtaan erottelematta heitä heimon, rodun tai kansakunnan perusteella?

Toinen Abrahamin ominaisuus, johon tutustumme 1. Moos. 18. luvussa, on hänen rakkautensa ihmisiä kohtaan – jopa niitä kohtaan, joita hän ei henkilökohtaisesti tuntenut. Tämä on tärkeä opetus meille jokaiselle. Sodomian ja Gomorran asukkaat olivat syntisiä, kaukana Abrahamin arvoista, mutta hän rakasti kaikkia rodusta, sukupuolesta, kielestä tai uskonnosta riippumatta.

Sitten Jumala ilmoitti Abrahamille päätöksensä tuhota Sodomian ja Gomorran kaupungit. ”Ja Herra sanoi: ’Valitushuuto Sodomian ja Gomorran asukkaiden takia on suuri ja heidän syntinsä on hyvin raskas. Siksi minä aion mennä sinne katsomaan, ovatko he todella tehneet kaiken sen pahan, mistä valitetaan. Minä haluan saada siitä selvän.’” (1. Moos. 18:20, 21.)

Nöyrästi ja kunnioittaen Abraham esitti pyyntönsä Jumalalle: ”On mahdotonta, että surmaisit syyttömät yhdessä syyllisten kanssa ja että syyttömiä kävisi samoin kuin syyllisten. Ethän voi tehdä niin! Eikö koko maailman tuomari tuomitsisi oikein?” (1. Moos. 18:25.)

Abraham toivoi voivansa rakkautensa avulla pelastaa kaikki näiden kaupunkien ihmiset, ei ainoastaan vanhurskaita. Abraham tiesi varmasti, kuinka pahoja ja syntisiä siellä asuvat ihmiset olivat. Kuka tietää, mitä tarinoita hän oli kuullut kaupunkien asukkaista ja heidän tavoistaan? Seuraavassa luvussa kerrotun surkean tapauksen myötä, jossa Lootin talon ulkopuolelle kokoontui kaupungin väkeä (1. Moos. 19:1-11), tiedämme heidän olleen hyvin pahoja ihmisiä.

Kuitenkin Abraham, joka itse tunsu Jumalan rakkauden, vetosi Jumalaan heidän puolestaan. Abraham tiesi, että ihmiset voivat aina palata Jumalan luo katumuksessa. Abrahamille kaupunkien asukkaiden pelastaminen tarkoitti sitä, että he saisivat mahdollisuuden tehdä parannuksen.

Abrahamin pyyntö perustui sille, mitä hän itse tiesi Jumalan rakkaudesta. Hänellä itselläänkin oli rakkaus syntisiä kohtaan, ja hän tiesi, että niin kauan kuin on elämää, on toivoa pelastuksesta.

Miksi esirukous on tärkeää?

ABRAHAMIN RUKOUKSEN HENKI

Lue 1. Moos. 18:23-32 ja Jaak. 5:16. Mitä tekstit opettavat meille esirukouksen voimasta?

Abrahamin ja Jumalan välinen vuoropuhelu on eräänlainen malli tai kuvaus esirukouksesta. Abraham esitetään esirukoilijana Jumalan edessä Sodomian ja Gomorran asukkaiden puolesta. Hän anoi heidän puolestaan, heidän sijastaan ikään kuin esikuvana Jeesuksesta, joka on meidän esirukoilijamme Isän edessä. Meidän työmme tänä päivänä voi olla menestyksestä ainoastaan, jos jatkamme tämän kaltaisia rukouksia.

Abraham oli oppinut rakastamaan alueen kaupunkien asukkaita. Siksi hänen rukouksensa oli rehellistä ja vilpitöntä. Hän oli jo taistellut joitakin kuninkaita vastaan, jotka olivat voittaneet Sodomian ja Gomorran kuninkaat. Abrahamin voiton jälkeen Bera, Sodomian kuningas, tuli yhdessä Melkisedekin kanssa tapamaan Abrahamia. Bera pyysi, että hänen kansansa palautettaisiin heidän koteihinsa: "Anna minulle ihmiset. Karjan ja tavaran voit pitää itse." (1. Moos. 14:21.) Tämä on osoitus kuninkaan rakkaudesta kansaansa kohtaan. Koska yksi Abrahamin suurista luonteenpiirteistä oli rakkaus, hän rakasti myös Sodomian ja Gomorran kuninkaita ja rukoili heidän ja heidän väkensä puolesta. "Rakkaus hukkuviin sieluihin innoitti Aabrahamia rukoilemaan." (1AO 124.)

Abraham oli rukouksissaan nöyrä ja sinnikäs. Hän jatkoi anomistaan toisten puolesta heti kun Jumala hyväksyi hänen ensimmäisen pyyntönsä pelastaa kaupunki, jos sieltä löytyisi 50 vanhurskasta ihmistä.

Missiomme ei voi onnistua ilman rukousta ja esirukousta. Sen jälkeen kun olemme tavanneet jonkun, kun olemme pitäneet saarnan tai raamatuntutkistelun, meidän on rukoiltava niiden ihmisten puolesta, joiden kanssa olemme olleet yhteydessä. Jumala kuulee rukouksemme ja voi koskettaa niiden sydämiä, joiden kanssa olemme olleet tekemisissä. Meidän sanamme tai kaunopuheisuutemme ei kääntynyt ystäviämme tai tuttaviamme – se on Pyhän Hengen tehtävä. Siksi meidän on jokaisessa tehtävässä, johon olemme sitoutuneet, rukoiltava kunkin ihmisen puolesta erikseen.

Lue Room. 8:34 ja Hepr. 7:25. Mitä jakeet kertovat meille siitä, mitä Jeesus tekee hyväksemme? Miten tämä totuus auttaa meitä ymmärtämään paremmin omaa tehtäväämme esirukoilijoina muiden puolesta?

ABRAHAMIN MISSIO

Lue 1. Moos. 19:1-29. Mitä Abrahamin vieraanvaraisuuden, rakkauden ja rukouksen hengestä seurasi?

Teksti antaa mielenkiintoisen viitteen Lootin asemasta Sodomian kaupungissa: Loot ”oli istumassa kaupunginportin aukiolla.” (1. Moos. 19:1.) Tämä tarkoittaa, että hän oli merkkinhenkilö kaupungissa; vähintäänkin virkamies, koska kaupungin portissa istuminen oli virkamiesten, tuomareiden ja kuninkaiden etuoikeus (2. Sam. 19:9; Jer. 38:7; Ruut 4:1).

Ensimmäisen Mooseksen kirjan 19. luvussa on paljon yhtäläisyyksiä 18. luvun kertomukseen koskien enkeleiden vierailua Abrahamin luona. Abraham ja Loot istuivat molemmat eräänlaisen sisäänkäynnin suulla tai oviaukolla (1. Moos. 18:1; 1. Moos. 19:1); Abraham ja Loot kutsuivat kumpikin muukalaisia lepäämään heidän asuntoonsa (1. Moos. 18:3, 4; 1. Moos. 19:2); Abraham ja Loot valmistivat molemmat vierailleen ruokaa (1. Moos. 18:4-8; 1. Moos. 19:3). Vaikka Lootin luonteessa oli virheitä, hänellä oli selvästikin myös hyviä ominaisuuksia.

”Herra antoi sataa taivaasta tulta ja tulikiveä Sodomian ja Gomorran päälle. Hän tuhosi nämä kaupungit ja koko tasangon sekä kaupunkien kaikki asukkaat ja maan kasvitkin.” (1. Moos. 19:24, 25.)

Emme tiedä, kuinka monta ihmistä asui Sodomian ja Gomorran kaupungeissa tuohon aikaan, kun ne tuhottiin, mutta kyse oli varmastikin tuhansista. Ja näiden tuhansien joukosta vain neljä lähti kaupungista ja vain kolme pelastui. Samoin kävi vedenpaisumuksen yhteydessä. Emme tiedä, kuinka moni oli silloin elossa, mutta tiedämme, että suurin osa heistä ei pelastunut.

Sodomasta pelastuneiden pienestä määrästä voimme päätellä jotakin myös meidän missiomme tuloksista: kaikki eivät pelastu. Me haluaisimme, että kaikki vastaanottaisivat Jeesuksen ja hänen pelastussuunnitelmansa, mutta jokaisella ihmisellä on vapaa tahto. Tehtävämme on kutsua mahdollisimman monia valitsemaan Jeesus. Hoitaessamme tehtävämme Jumala auttaa meitä Pyhän Henkensä kautta, mutta hänkään ei koskaan toimi vastoin kenenkään tahtoa. Vapaa tahto tarkoittaa sitä, että viime kädessä pelastus riippuu jokaisen yksilön omasta valinnasta eikä siitä, mitä me teemme tai kuinka paljon me rukoilemme.

ALAMAISUUS JUMALAN TAHDOLLE

Lue 1. Moos. 12:1-9. Mitä jakeet opettavat Jumalan tahdon alle asettumisesta silloinkin, kun polku ei näytä selvältä?

Yksi Abrahamin merkittävimmistä ominaisuuksista oli hänen asettumisensa Jumalan tahdon alaiseksi. Kaikkia Abrahamin kokemuksia Jumalan kanssa leimasi alamaisuus.

Abrahamin kutsumus. Abraham sai haastavan kutsun taivaasta: "Herra sanoi Abramille: 'Lähde maastasi, asuinsijoitaksi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan.'" (1. Moos. 12:1.) Kun hän kuuli äänen taivaasta, hänen ensimmäinen reaktionsa olisi voinut olla jättää ääni huomiotta ajatellen, että sen täytyi olla vain hallusinaatio. Tai hän olisi voinut alkaa väitellä sanomasta jotenkin tähän tapaan: "En halua mennä; minä viihdyn täällä." Määränpään kuvaus on saattanut vaikuttaa Abrahamista hieman oudolta: maa, jonka minä sinulle osoitan. Silti hän otti kutsun vastaan. Hän alisti tahtonsa Jumalan tahtoon ja jätti isänsä kodin ja maansa: "Niin Abram lähti Herran käskyn mukaan - -." (1. Moos. 12:4.)

Maan valitseminen. Lootin palvelijoiden ja Abrahamin palvelijoiden välille puhkesi riita, mutta Abraham alistui Jumalan tahtoon. Jälleen kerran Jumala siunasi häntä: "Lootin erotua Abramista Herra sanoi Abramille: 'Nosta silmäsi ja katsele tästä paikasta pohjoiseen, etelään, itään ja länteen, sillä koko sen maan, jonka näet, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi ikiajoiksi.'" (1. Moos. 13:14, 15.)

Sodoman ja Gomorran tuhoaminen. Kun Jumala ilmoitti Abrahamille näitä kaupunkeja odottavan kohtalon, täynnä rakkautta Abraham yritti pelastaa ne. Koska kaupungeista ei löytynyt edes 10:tä vanhurskasta, ne tuhottiin. Abraham alisti Jumalan tahtoon ja hyväksyi Jumalan antaman tuomion.

Herra pystyi käyttämään Abrahamia, koska tämä alistui hänen tahtoonsa kaikissa olosuhteissa. Sama koskee meitä.

Haaste: Me kohtaamme esteitä evankeliumin tehokalle saarnaamiselle kaupungeissamme. Meidän tulee anoa Jumalalta, että hän puuttuisi asiaan.

Bonusaaste: Keksi tapa, jolla voit ottaa yhteyttä ihmiseen, jolla on samankaltainen vaikea tilanne elämässään kuin sinulla. Kerro hänelle, että rukoilet hänen puolestaan, ja pyydä Jumalaa näyttämään sinulle, miten voisit auttaa kyseistä henkilöä.

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Rakkaus hukkuviin sieluihin innoitti Abrahamia rukoilemaan. Vaikka hän inhosikin tuon turmeltuneen kaupungin syntejä, hän toivoi, että syntiset voitaisiin pelastaa. Meidän tulisi tuntee katumattomista samaa huolta, kuin hänen syvä kiinnostuksensa sodomalaisten puolesta osoittaa. Meidän pitäisi vihata syntiä mutta sääliä ja rakastaa syntistä. Kaikkialla ympärillämme on sieluja, jotka ovat vajoa massa yhtä toivottomaan ja kauheaan perikatoon kuin Sodomu muinoin. Joka päivä päättyy joidenkin koetusaika. Joka tunti jotkut siirtyvät niin loitolle, ettei armo enää tavoita heitä. Missä kuullaan varoituksia ja hartaita pyyntöjä, joilla syntistä kehoitetaan välttämään tätä pelottavaa tuhoa? Missä kädet kurottuvat vetämään häntä kuoleman kidasta? Missä ovat ne, jotka nöyrästi ja osoittaen kestävästä uskoa rukoilevat Jumalaa hänen puolestaan?

Abrahamilla oli Kristuksen mieli. Jumalan Poika toimii itsekin suurena Välimiehenä syntisen hyväksi. Hän tietää ihmisielun arvon, sillä hän on maksanut sen lunastuksen hinnan. Kristus vihasi pahuutta, niin kuin vain luonteeltaan tahrottoman puhdas voi vihata, mutta hän rakasti syntistä, niin kuin vain luonteeltaan rajattoman hyvä voi rakastaa. Ristiinnaulitsemisen tuskissaan ja tuntien koko maailman syntien kauhistavan painon hän rukoili herjaajiensa ja murhaajiensa puolesta: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät” (Luuk. 23: 34).” (1AO 124.)

”Ympäriällä asuvat heimot kunnioittivat Abrahamia mahdavana ruhtinaana sekä viisaana ja kyvykkäänä heimopäällikkönä. Ei hän vetäytynyt syrjään naapureistaan. Elämältään ja luonteeltaan hän poikkesi suuresti epäjumalain palvojista ja todisti voimakkaasti todellisen uskon puolesta. Hän oli järkkymättömän kuuliainen Jumalalle. Ystävällisyydellään ja hyvän tahtoisuudellaan hän herätti luottamusta ja voitti puolelleen monia ystäviä. Kaikki kunnioittivat hänen vilpittöntä suuruuttaan.” (1AO 117.)

Keskustelunaiheita:

1. Mitä muita raamatunpaikkoja keksitte, joissa nähdään, miten joku ottaa kutsumuksensa vastaan ja täyttää tehtävänsä? Miten oli esimerkiksi Johannes Kastajan laita? Voisiko hänen sanoa menestyneen?

2. Lukekaa 1. Moos. 19:30–36. Mitä jakeet kertovat joidenkin Sodomasta pelastuneiden luonteesta?